

ceres for Kommissionen, jf. EF-traktaten art. 92, stk. 3, litra c, inden de kan træde i kraft.

Til § 137

Der har siden 1. januar 1988 ikke kunnet opføres plejehjem og beskyttede boliger efter bistandsloven. Stoppet for plejehjemsbyggeri m.v. blev indført i forbindelse med, at ældreboligloven (nu lov om almene boliger m.v.) trådte i kraft den 1. januar 1988. Allerede bestående plejehjem og beskyttede boliger kan dog fortsat drives efter bistandsloven.

Som følge af nedlæggelser eller ombygning af utidssvarende plejehjem mv. til plejeboliger efter lov om almene boliger m.v. vil de bestående plejehjem og beskyttede boliger gradvist få antalsmæssigt mindre betydning. Det kan derfor påregnes, at der inden for en årrække ikke vil være behov for særlige regler om plejehjem og beskyttede boliger.

Derfor foreslås reglerne om botilbud og betaling herfor i bestående plejehjem og beskyttede boliger placeret i en overgangsbestemmelse, der indeholder en bemyndigelse til at fastsætte regler, der svarer til de gældende regler i bistandslovens §§ 81-83 samt §§ 85 og 86. Serviceydelser i plejehjem og beskyttede boliger ydes efter forslaget's øvrige bestemmelser. Bemyndigelsen kan anvendes til at fastsætte regler, der er tilnærmet til reglerne for lignende almindelige boliger, dvs. ældreboliger og plejeboliger efter lov om almene boliger m.v.

Bemyndigelsen vil blive brugt til at videreføre den gældende regel i bistandslovens § 83, stk. 5. Det betyder, at en person, der ikke vil flytte fra en institution, kun kan kræves flyttet, såfremt kravet kan støttes på en af de opsigelsesgrunde, der er nævnt i lejelovens kapitel XIII.

For at styrke retssikkerheden vil bemyndigelsen endvidere blive anvendt til at sikre beskyttelse mod ufrivillig flytning, hvis der er tale om flytning inden for et plejehjem eller en beskyttet bolig.

Bemyndigelsen kan også bruges til - efter forhandling med de kommunale organisationer - at fastsætte ændrede regler om fordeling mellem kommune og amtskommune af udgifter til plejehjem og beskyttede boliger til personer under og over 67 år.

Overgangsbestemmelsen om leverandøraftaler (stk. 2) relaterer sig til forslaget's § 95. Som nævnt i bemærkningerne til paragraffen, er bestemmelsen om frit leverandørvalg for særligt personlige hjælpemidler en videreførelse af den regel, som blev indsat i bistandslovens § 58 ved lov nr. 497 af 12. juni 1996. Lov nr. 497 trådte i kraft den 1. januar 1997 og indeholder en overgangsordning, som indebærer, at hvis en kommune har indgået leverandøraftale om sær-

ligt personlige hjælpemidler eller foretaget udbud før den 22. maj 1996, har ansøgeren ikke ret til at vælge en anden leverandør af hjælpemidlet end den, kommunen har indgået aftale med.

Baggrunden for overgangsordningen er, at en del kommuner havde indgået bindende leverandøraftaler før den 22. maj 1996, hvor lovforslaget om frit leverandørvalg blev fremsat for Folketinget. Overgangsordningen skulle forhindre, at der opstod tvivl om, hvorvidt lovændringen ud fra en konkret vurdering af de enkelte kontraktforhold ville kunne anses for et ekspropriativt indgreb. Desuden blev der ved lovændringen lagt vægt på, at almindelige lovtekniske hensyn taler for, at der ikke gennem lovgivning gribes ind i bestående kontraktforhold.

Ved gennemførelsen af reglen om frit leverandørvalg var der ikke præcise oplysninger om, hvor længe de eksisterende leverandøraftaler løber, men det blev vurderet, at der generelt ikke indgås aftaler, der rækker ud over 4 år.

Der vil således formentlig være nogle eksisterende leverandøraftaler, som løber længere end til 1. januar 1999, hvor denne lov foreslås at afløse bistandsloven, og der er derfor behov for i en periode at videreføre bistandslovens overgangsordning. Det foreslås, at overgangsordningen ophører med udgangen af år 2000, således at bestemmelsen om frit leverandørvalg får fuld virkning den 1. januar 2001.

Stk. 3. omhandler fædigbehandling af uafsluttede hjælpemiddelsager efter bistandsloven ved lovens ikrafttræden. I det omfang, der pr. 31. december 1998 er uafsluttede sager i kommunerne vedrørende de dele af hjælpemiddelområdet, som efter forslaget's § 95, stk. 2, og § 96, stk. 2, overtages af amtskommunerne, fædigbehandles sagerne i kommunerne efter reglerne i bistandslovens § 58. Udgifterne i disse sager finansieres også efter bistandslovens regler, således at kommunen afholder de fulde udgifter, hvis ansøgeren er fyldt 67 år, mens kommunen og amtskommunen hver afholder 50% af udgifterne, hvis ansøgeren er under 67 år.

Da de sociale ankenævner bliver erstattet af de sociale nævner samtidig med lovens ikrafttræden, jf. forslaget til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, vil klage over afgørelser, der er truffet efter den 31. december 1998, skulle behandles af de nye sociale nævner. Dette gælder i øvrigt også sager, som er afgjort i kommunerne inden den 1. januar 1999, jf. forslaget til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Stk. 4 omhandler uafsluttede sager vedrørende invalidebiler. Efter forslaget's § 97 er det amtskommunerne, som fremover træffer afgørelse i invalidebilsager efter indstilling fra kommunerne. Samtidig med